

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de maig del 2017

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data del registre del 24-04-2013, el Sr. J.V.A. va presentar demanda laboral contra els Srs. G.B.M. i G.V.G.R., responsables de l'empresa de P., demanant la seva condemna solidària a satisfer-li la suma total de 11.959,30.-euros en concepte d'havers laborals insatisfets i d'indemnització per acomiadament fet de forma indeguda i injustificat, a declarar prop de la CASS, així com les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador (Autes B-0726-1/13).

II.- Per escrit de data del registre del 24-04-2013, el Sr. J.M.T.D. també va presentar demanda laboral contra els Srs. G.B.M. i G.V.G.R., com responsables de l'empresa de P., demanant la seva condemna solidària a satisfer-li la suma total de 12.827,38.-euros en concepte d'havers laborals insatisfets i d'indemnització per acomiadament fet de forma indeguda i

injustificat, a declarar prop de la CASS, així com les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador (Autes B-0727-2/13).

III.- En ambdós procediments la representació processal dels Srs. G.B.M. i G.V.G.R. es va oposar a la demanda sol·licitant la seva íntegra desestimació i la imposició de totes les costes processals al demandant.

IV.- Per Aute de data 05-09-2013, es va decidir acumular els autes 0726-1/13 i els B-0727-2/13).

V.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 28-11-2016, decidint : *“Estimar parcialment les demandes articulades pels Srs. J.V.A. i J.M.T.D. contra el Sr. G.B.M. i G.V.G.R., condemnant-se aquests darrers a satisfer al primer la quantitat de 3.028,92.- € i al segon 3.215,43.- € que cal augmentar dels interessos legals des del dia 8-7-2013 i fins el seu total pagament. Els esmentats imports hauran de ser declarats prop de la CASS pels demandats pels conceptes descrits en la present Resolució, i alhora hauran de satisfer les costes ocasionades als demandants amb inclusió dels honoraris d'advocat i de procurador.”*

VI.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. J.V.A. i del Sr. J.M.T.D. demanant la seva revocació parcial en el sentit de condemnar els defenents a pagar :

- En concepte d'havers laborals, al Sr. J.M.T.D. l'import de 4.955,04.-euros de salari i el de 270,11.-euros de vacances i al Sr. J.V.A. l'import de 4.830,98.-euros de salari i el de 1.006,76.-euros de vacances,
- En concepte d'indemnització del comiat, al Sr. J.M.T.D. l'import de 7.602,23.-euros i al Sr. J.V.A. l'import de 6.121,56.-euros, descomptant l'import consignat de 22,83.-euros, amb imposició de les costes de segona instància.

La representació processal dels Srs. G.B.M. i G.V.G.R. demana la confirmació íntegra de la sentència d'instància amb imposició als recurrents de les costes d'aquest alçada.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- No es discuteix la relació laboral de durada indeterminada que existia amb els defenents, des del mes de maig del 2010 pel que fa al Sr. J.V.A. i des del mes d'octubre del 2009 pel que fa al Sr. J.M.T.D., i que ambdues relacions laborals es van extingir el 07-03-2013 com a conseqüència de l'acomiadament disciplinari practicat per l'empresa.

El tribunal va constatar que el comiat s'havia efectuat de manera indeguda, donant dret a la indemnització de l'article 98 del Codi de relacions laborals, i aquest aspecte de la sentència no és recorregut.

També va constatar que quedaven impagats els salaris de febrer i març del 2013 així com vacances del 2012 i del 2013, i tampoc aquest aspecte queda apel·lat.

II.- El recurs de la representació processal dels dos assalariats és relatiu al salari que s'havia de prendre en compte pel càlcul dels imports deguts tota vegada que consideren que és base en una valoració errònia de les proves i a una mala aplicació del dret vigent que el tribunal ha jutjat que existia una novació del contracte al respecte. Argumenta de manera resumida que : 1) la novació no es presumeix i és a qui l'invoca de provar-la ; 2) el Sr. G.B.M. els hi va imposar unilateralment una rebaixa salarial però ells no la van acceptar mai ; 3) la reclamació del pagament del salari rebaixat impagat no constitueix una prova de l'acceptació i 4) no és cert que no es van queixar, al contrari, van refusar a firmar els butlletins de salari i van denunciar els fets al servei d'inspecció de treball quin va sancionar l'empresari.

És ben cert que la novació del contracte laboral no es presumeix, però en el present cas considerem amb el tribunal *a quo* que ha quedat establert que la relació que existia entre els demandants i els defenents van ser

objecte d'una novació i que els dos assalariats la van acceptar. Aquesta novació concerneix a la vegada les tasques pactades, l'horari i el salari.

En efecte, no és controvertit que el negoci de pintura portat pels defenents, i pel compte del qual els dos assalariats treballaven com a pintors, no funcionava correctament per manca de clients i que a un moment donat el Sr. G.B.M. va marxar temporalment a Argentina deixant aleshores als dos empleats la feina de treta de neu que fins ara havia efectuat ell mateix i que tenia contractada amb diversos clients.

A tal efecte, l'empresari els hi va deixar unes instruccions escrites i detallades de les tasques que tenien que complir. Les mateixes no tenen res a veure amb les de pintura i consisteixen essencialment en treure neu dels edificis propietat de les comunitats clientes del Sr. G.B.M., mantenir nets els dos vehicles i el taller de l'empresa així com a repartir una publicitat.

Paral·lelament, van deixar de fer qualsevol tasca de pintura per P..

Tot i reconeixent els recurrents en la seva confessió en judici haver pactat amb el Sr. G.B.M. que es farien càrrec de la treta de neu per la temporada d'hivern 2012-2013, no van reconèixer haver pactat amb ell un salari de 500.-euros per aquestes tasques sinó que van sostenir que l'empresari els hi havia imposat aquest import.

Nogensmenys, existeixen elements que demostren el contrari.

En primer lloc, malgrat el que afirmaven els dos recurrents en el seus respectius escrits de demanda, sí que com ho va sostenir l'empresari arguint que el Sr. J.M.T.D. s'havia encarregat d'aquesta tasca, es va procedir a la declaració mensual prop de la CASS en base al salari de 500.-euros (folis 167 a 170).

A més, del correu electrònic que el Sr. J.M.T.D. va enviar al Sr. G.B.M. a la adreça x@andorra.ad el dia 30-01-2013, i en el qual es queixa que 500.-euros al mes són massa poc donat les abundants caigudes de neu, es veu clarament que havia existit el pacte entre les parts i que justament els empleats el discuteixen.

En segon lloc, els apel·lants obvien un fet transcendental posat de relleu pel Tribunal i no s'expliquen sobre aquest punt en el seu recurs. I és que durant el període que ens interessa i a partir del mes de novembre del 2012 van treballar com a pintors assalariats per una altra empresa efectuant una mitjana de 29 hores setmanals per la mateixa.

És clar que si treballaven per aquesta empresa amb el consentiment del Sr. G.B.M. és que havien acceptat la rebaixa horària amb el mateix puix de cap manera podien complir amb l'horari inicialment pactat amb ell de 8 hores diàries pel compte de P. I si no podien complir amb el referit horari, difícilment podien pretendre cobrar el salari corresponent a l'horari de 8 hores.

Finalment, els dos empleats no van formular cap queixa ni instar cap acció i en particular no van desistir quan justament el desistiment justificat de l'assalariat regulat per l'article 97 del Codi de relacions laborals constitueix el remei per l'empleat a qui l'empresari vol imposar una novació del contracte i que l'empleat no té més alternativa que acceptar dit canvi o abandonar l'empresa.

Si bé van denunciar l'empresa prop del servei d'inspecció de treball això va ser posteriorment al seu comiat però, pel que fa al període anterior, tot apunta que havien pactat amb el Sr. G.B.M. els canvis en la relació laboral.

És cert que arrel de la denúncia dels treballadors prop del servei d'inspecció de treball es va sancionar a l'empresa per infraccions a l'article 158.3 i a l'article 159.4 del Codi de relacions laborals, però dit procediment no pot vincular a l'òrgan jurisdiccional que ha d'estatuir sobre l'objecte del litigi tal com es plantejat per les parts i en base a tots els elements degudament i contradictòriament debatuts en seu judicial.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

III.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs determina la imposició de les costes d'aquesta alçada als recurrents vençuts.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs del Sr. J.V.A. i del Sr. J.M.T.D. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 28-11-2016 que confirmem íntegrament,

CONDEMNAR al Sr. J.V.A. i al Sr. J.M.T.D. a pagar les costes judicials de segona instància inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.